

ענבר אלתר

החודש האחרון היה חודש מאוד מיוחד בחיי.
היה בו הכול: חיים שלמים, מנעד של רגשות, אושר גדול ועצב עמוק,
הכול התנקז למפגשים שלי עם אבא.
איזה אבא אדיר
איזה איש חזק
איזה זכות נפלה בחלקי להיות הבן שלו.
איזה אושר זה להחזיר לו על כל מה שהוא היה ועשה בשבילי.
אמא כל הזמן אומרת איזה ברי מזל הם שכל הילדים בחרו לחיות לידם.
אבל זה לא מזל.
כולנו פשוט רצינו להיות דודו.
או לפחות הכי קרוב שאפשר.
אפילו גלי.
בגלל זה היא קצת בן....
היית דוד המלך.
פשוטו כמשמעו.
אבל עם הרבה צניעות וענווה.
לקחת את הילדה הכי יפה בקיבוץ,
שהפכה לאישה הכי יפה בקיבוץ,
ואם מישהו במקרה שכח, היא תמיד דאגה להזכיר את זה...
כיאה למלך.
מאות הודעות הציפו את הטלפונים שלנו ביממה האחרונה. כולם מדברים על איש גדול
וחזק עם חיבוק חם ואוהב ועיניים כחולות וטובות.
בפגישה האחרונה שלנו השבוע, כשהיה לי ברור לאן זה הולך, אבל העזתי להגיד את
זה רק לך,
שחררתי אותך.
אמרתי לך תודה,
עוד חיבוק ועוד נשיקה ועוד קצת מים ומטלית לך, ומסאז' אחרון ברגליים החזקות
שלך,
ונפרדו לשלום.
ידעתי שאתה לא רוצה להיות זקן.
להישאר צעיר לנצח!!!
מצדיע לך המפקד!!!
תבוא אלי בצמתים החשובים, תזכיר לי להיות אתה 🧡🙏
אני אוהב אותך ענבר